

Skabet Knuthenborg, indeholdt en Bestemmelse, som giver Arvefasteren Ret til en inden en vis Grændse bunden Udstykning. Det er endvidere anført mod en saadan Overdragelse til Arvefaste, at man kunde imødesee en Lov, hvorved alle Arvefasteafgifterne bleve afløselige, og at det saaledes let vilde være mindre hensigtsmæssigt ved denne Lov at etablere en Indretning, med Hensyn til hvilken, saaledes antager jeg Meningen var, det var at vente, at den om kort Tid ingen Virkning vilde have. Jeg mener nu, at det maatte beroe, indtil man faae, om en saadan Lov udkom eller ikke, og at man i Forventning om, at en saadan, efter min Formening hoist skabelig, Lov skulde udkomme, ikke bør undlade det, som man i nærværende Tilfælde kunde anfæe for ønskeligt.

Jeg maa endelig paaberaabe mig, hvad der ogsaa af adskillige af Thingets ærede Medlemmer er yttret, at der er et faktisk Beviis for, at det dog ikke kan forholde sig saa ganske rigtigt med, hvad der er yttret om den Affmag, Bøndestanden skulde have for Fæstets Overgang til Arvefaste, idet det er oplyst af selve Comiteen, at der er overgaaet til Arvefaste c. 5500 Tdr. Hartorn af saadant Bøndergods, som har hørt under Lehn, Jideicommisser og Stamhuse i en senere Tid, og dette maatte vel være Beviis for, at vedkommende Fæstere ogsaa kunne attraae paa denne Maade at erhverve deres Eiendom. Naar det er erindret, at der skulde ligge et faktisk Beviis mod denne Paastand deri, at der, siden saadanne Bevillinger til at vedkommende Lehnbesiddere med Flere kunde bortarvefaste, ere givne, ikke har viist sig nogen Tilbøielighed dertil, idet det er yttret, at kun saa Fæstere skulle have fra den Tid indladt sig paa Arvefaste, — da beviser dette Intet; thi foruden at det nu ikke vel saa ganske holder Stik, at der jo ere Bønder, som have

arvefæstet, saa ligger vel Grunden meget mere deri, at Bønderne siden Marts 1848 næsten aldeles have affholdt sig fra baade at kjøbe til Eiendom og at arvefaste, fordi der har været underholdt Forhaabninger hos dem om, at de skulde kunne erholde deres Eiendomme paa saadanne Vilkaar, som maatte være meget billigere end dem, de under almindelige Forhold havde kunnet erholde dem for. Det er jo vittterligt, at der ikke har fundet hverken Salg til Eiendom eller til Arvefaste Sted nær i den Grad, som i de foregaaende Aar, der gif forud for denne Periode, og det er langt fra mig, at jeg vil fortænke de Vedkommende i, naar de troe senere at kunne faae deres Eiendomme for en Priis, som var billigere end den, de hidtil havde givet, at de saa ikke have villet indlade sig paa at kjøbe dem. Jeg kan i denne Henseende ogsaa paaberaabe mig min egen Erfaring, fordi jeg indtil Marts 1848 har bortarvefæstet en meget stor Deel af det under Brabesborg liggende Gods, men siden den Tid ikke det Mindste, og det uagtet Vilkaarene ere de samme efter Marts 1848, som de vare før den Tid, og altsaa kan Grunden alene ligge deri, at Vedkommende have antaget, at de vilde kunne erholde deres Eiendom til et senere Tidspunkt, naar de Forventninger, som vare opvakte hos dem, gif i Opfyldelse, for en Priis, som var lavere end den, der hidtil var givet af dem, og ved hvilken jeg dog maa antage, at de have staaet sig godt.

Rettelser.

Mr. 156, Side 2472, Linie 4 f. n. 4 pSt. læs 6 pSt.
 — 158, — 2503, — 4 f. n. Minoritet l. Majoritet.
 — — 2504, — 8 f. o., Nr. 5 l. 6.